

„Kaj bo pa zdaj?“ zdrzne se plaha. Mene se je menda bala. Kaj hoče, ujeti ga mora! In lazila je za njim, zdaj na peč, zdaj gor na polico, zdaj od okna k oknu. Pa mali ferfetalček se je lahko umikal in niti del toliko mu ni bilo vroče kakor Zefki.

S silo ne pojde, si misli, takole skrivaj ga bom.

Sezuje si čeveljčke, dol s klina sname dedov slamnik in gre pogumno za ujetnikom.

„Zdaj - le ga pa bom!“ si misli, videč, kako mirno sedi na skledici, tamkaj na nizkem trinožnem stolcu sredi sobe.

Počasi capa . . . jedva slišno do stolca . . . skoro si ne upa dihati. Že je poleg, hlastne s slamnikom, pokrije, toda stol se prevrne, skleda se ubije, Zefka zakriči, stol jo je zadel na prstke . . . ojej, ojej! Kanarček jo je pa opazoval dol raz klin pri vratih.

Nekdo je potrkal. Seveda Zefka ni slišala. Vrata se odpró in počasi stopi v sobo gospodična učiteljica, nad glavo pa ji odleti rumeni ujetnik na prosto. Prišla je vprašat po svojem ljubčku kanarčku. Preminjala mu je nedavno vodo, vzela je vunkaj iz kletke posodico, in prav tam ji je ušel rumenček. Ni ga bilo več niti v kletki niti v sobi, ko je prišla z vodo nazaj.

Povsod je že izpraševala za njim, a ni bilo ne duha ne sluha. Prišla je tudi k nam. In zvedela je, kako in kaj. Kar stekla je za njim na vrt.

Cicici, cicici, cicici . . . ga je poklicala. Že jo je opazil, švignil ji na ramo in pokljuval s tankim kljunčkom sladkorček v njeni roki.

„E ti revček!“ ga je pobožala gospodična in odnesla domov.

Dobro, da je bil učiteljčin! Sicer ne vem, kako bi bilo predlo Zefki“, končal je Markec svoje pripovedovanje.

Ferdo Gregorec.

Zimske pesmice.

I.

*Zunaj stoka črni kos:
Uedno moram biti bos;
Naj bo vroče, naj bo mraz,
Uedno revček bos sem jaz.*

*Zunaj kraka črni uran:
Hra, kra — to je mrzel dan;
Mrzel hrib je in polje, —
Se ozebel bom v nogé!*

*Ej, le padaj, beli sneg,
Le odevaj dol in breg;
Naj mi mari kos in vran,
Naj mi mari mrzli dan.*

*V gorki sobici tižim,
Kosu, vranu se smejim;
Če pa snežec kdaj teptam,
Gorke čreveljčke imam.*

II.

*Snežec prebeli odeva poljano,
Oj, to poljano široko,
Dahnil je vanjo nedolžnosti čiste,
Oj, v to poljano široko.*

*Zvedzdiče žarne pa gledajo nanjo,
Na to poljano prostorno,
Hade bi k beli nedolžnosti,
Pa jim ni dano, ni dano . . .*

*Ej, tudi jaz bom snežca poprosil,
Naj mi dušico vobeli;
To bode Rogec v nebesih vesel,
Angelci bado veseli.*

*Zvezdic poprosil bom vročega ognja,
Pa bom srce si zanetil:
Srce in dušo bom Stvarniku dal,
Njemu oboje posvetil . . .*

III.

*Solnček na nebu, ne ljubim te več,
Kakor sem nekdaj te ljubil;
Ali si svojo gorkoto prodal,
Ali si kje jo izgubil?*

*Jutro si vsako me v postelji prej
Z mehkiimi žarki pozdravil;
Kam pač sedaj si te žarke dejal,
Ali si kje jih zapravil?*

*Vidiš ob peči zeleni sedaj
Ude otrple si grejem;
Kjo sedaj ljubim, a hkrati ob nji
Dolge te zimske dni štejem . . .*

Márijan.

Speljal ga je . . .

Slika. Napisal Márijan.

v. treh Kraljev dan je bilo. Dan je bil čist in jasen, in kar je redkokdaj, brez snega. Prejšnje dni je skoro samo deževalo, in južno vreme in voda sta bila vzela do malega ves sneg po dolini. Gori po gričih so bile pač še videti bele lise. Nebo je bilo res jasno, samo mraz je pritiskal. Voda, ki je bila po lokah narastla vsled deževja, bila je čez noč zmrznila, in solnce, ki je sijalo z nebeškega oboka, se je v prostrani ledeni skorji ogledovalo kakor v velikem srebrnem zrcalu.

Ljudje so vreli v cerkev od vseh strani in govorili, da takih sv. treh Kraljev še ni bilo.

Gregoračev Tonče je pocukal Pikčevega Jožka zadaj za suknjo, pogledal mu v obraz in rekel:

„Jožek, danes bo drenj v cerkvi.“

„Kaj potem?“

„I, kaj? Nič. — Malo pozno je že, in prerivati bi se morala skozi veliko množico ljudi, če bi hotela priti pred altar.“

„Kaj so ti pa rekli doma?“

„Da naj grem v cerkev.“

„No, in ti?“

„Glej, Jožek, tako lep dan je, led tako gladek, pa bi se malo podrsala. Na farovski loki, veš tam v tisti kotanji, je gotovo tako gladek led kakor steklo. Ju, kaj ne bi bilo prijetno?“

Jožek je pomišljal in ni hotel pritrditi Tončetovi želji. Rekel mu je:

„Veš, mene mati vedno prašajo pridigo. In danes je ne bi vedel. Hm, pa bi precej vedeli . . .“

„Ti si štramast! — Kaj bodo vedeli?“

„I, vprašajo me pridigo . . . Jaz bom pa stal pred njimi kot božji volek.“

„Hm, hm, pridigo! Danes bo o sv. treh Kraljih. Nekaj boš že vedel, saj smo se učili v zgodbah.“